

μα προς τα πίσω. Πόσα τέτοια περιστατικά θα χρειαστεί επιτέλους να δούμε ακόμα, ώστε τόσο η πολιτεία όσο

και οι άμεσα εμπλεκόμενοι να αναλάβουν τις ευθύνες τους και να εφαρμόσουν το μίνιμουμ της νομοθεσίας;

Χρυσούλα Μητσοπούλου

Μια ιστορία για το πολιτικό άσυλο...

Θα αφηγηθώ μια ιστορία:

Τούρκος αγωνιστής, απεργός πείνας στα «λευκά κελιά», μπήκε στην Ελλάδα πριν από επτά περίπου χρόνια. Τυχερός, ή προνοητικός, ή και τα δύο, κατάφερε και δεν τον «επαναπροώθησαν» κρυφίως και έτσι κατέθεσε αίτηση για πολιτικό άσυλο, που συνόδευε με διάφορα έγγραφα, τα οποία πιστοποιούσαν διώξεις, φυλακίσεις, βασανιστήρια, παρελθόντα και επικρεμάμενα, εφόσον επέστρεφε στη χώρα του.

Μετά από ένα χρόνο, έλαβε θετική απόφαση η γνωμοδοτική επιτροπή κατά πλειοψηφία (σημείωση: η μόνη αρνητική ψήφος ήταν του εκπροσώπου της ελληνικής αστυνομίας και με το σκεπτικό ότι δεν είχε προσκομίσει τα «πρωτότυπα» έγγραφα που πιστοποιούσαν τις διώξεις του!!! Και ακόμα, στα πρακτικά της κατάθεσής του, τα οποία του δόθηκαν πολύ αργά, είδε τα λόγια του αλλοιωμένα και χρειάστηκε να προσφύγει στον Συνήγορο του Πολίτη προκειμένου να διορθωθούν).

Πέρασαν άλλα τρία χρόνια για να απορρίψει ο τότε υπουργός Δημόσιας

Τάξης, Βύρων Πολύδωρας, την αίτησή του για χορήγηση πολιτικού ασύλου, με το σκεπτικό ότι η Τουρκία κάνει τις απαραίτητες «προσπάθειες για προσαρμογή της στα ευρωπαϊκά δεδομένα», που σημαίνει ότι δεν κινδυνεύουν άνθρωποι του ποιού του εκεί, και εξάλλου ο εν λόγω διώκεται λίγο-πολύ για ποινικά, και ουχί πολιτικά, εγκλήματα. Ωστόσο, μεγαλόθυμη η Ελλάς, του χορηγεί το λεγόμενο «ανθρωπιστικό καθεστώς» - ένας όρος (αλήθεια, ποτέ δεν κατάλαβα τη γενικευμένη χρήση του επιθέτου «ανθρωπιστικός», ιδίως όταν χρησιμοποιείται για να προσδιορίσει λέξεις όπως «καταστροφή») με τον οποίον εννοείται η προσωρινή παροχή «προστασίας» σε άτομα στα οποία δεν αναγνωρίζεται η ιδιότητα του πρόσφυγα. Μάλιστα, ο υπουργός σπεύδει να προσθέσει παρενθετικά: «για λόγους υγείας».

Έτσι, ο άνθρωπος που πριν είχε την περίφημη για τους γνώστες «ροζ κάρτα», δηλαδή εν πολλοίς την κάρτα αναμονής, ωστόσο αποφασίζει ο υπουργός, «αναβιβάστηκε» σε κάτοχο κάρτας του ίδιου χρώματος, πλην είναι δεκτός πλέον

με «ανθρωπιστικό καθεστώς». «Αναβιβάστηκε», καθόσον ναι μεν η πραγματική-υλική δυσχερής θέση του παραμένει, όπως και ολοκληρώνεται ο συμβολικός-ηθικός του υποβιβασμός (από πολιτικό υποκείμενο που διεκδικεί αναγνώριση ως τέτοιο μετατρέπεται λίγο-πολύ σε ασθενόν αντικείμενο ελέους), αλλά τουλάχιστον βγήκε μια απόφαση (άλλοι την περιμένουν ακόμη), όπως και τώρα πια θα πρέπει να ανανεώνει την κάρτα ετησίως και όχι εξαμηνιαίως. Κάτι είναι κι αυτό, και το καταλαβαίνουν περισσότερο όσοι έχουν περάσει έστω απ' έξω από τη Διεύθυνση Αλλοδαπών, στην Πέτρου Ράλλη, εκεί στην περιοχή του «Ελαιώνα», που πάει για Βωβούπολη: όσοι έχουν δει μπουλούκια κάθε λογής αλλοδαπών να τεντώνουν χέρια, να παρακαλάνε, να περιμένουν, να διώχνονται για να ξανάρθουν... όποτε, ενίοτε δε και να προπηλακίζονται, ενώ κάτι κοστουματισμένα «κοράκια» πηγαίνουνόρχονται φανερά – μπορούν, με το αζημίωτο, να «σπρώξουν» τις υποθέσεις τους. Και όλα αυτά –μερικές φορές η πραγματικότητα η ίδια μπορεί να είναι φοβερός σκηνοθέτης– υπό το άρωμα μπισκότου από το παρακείμενο εργοστάσιο του «Παπαδόπουλου».

Όμως, από την πρώτη αίτηση ανανέωσης πέρασε πάνω από ένας χρόνος, για να ανανεωθεί το περίφημο «ανθρωπιστικό καθεστώς». Καθυστερήσεις, πονηριές, μισόλογα, ακόμα και ενώπιον δικηγόρων.

Ο άνθρωπος της ιστορίας μας πήρε εν τέλει τα «χαρτιά του», αφού έτρεξε σε δικηγόρους, ΜΚΟ, Ύπατη Αρμοστεία

του ΟΗΕ, Συνήγορο του Πολίτη. Του χρόνου πάλι, ενώ σίγουρα βρίσκονται άλλοι στη θέση του που ακόμη περιμένουν.

Ευλόγως...

Ήρθαν στην Ευρώπη, το «λίκνο των ανθρώπινων δικαιωμάτων», ενώ αυτή ταμπουρώνεται απέναντι στους «ξένους», φτάνοντας σε «οδηγίες» για τη μετανάστευση, όπως αυτή που ψηφίστηκε από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο τον Ιούνιο – για να μην αναφέρει κανείς την πιο κραυγαλέα περίπτωση της Ιταλίας του Μπερλουσκόνι.

Επιπλέον, ήρθαν στην Ευρώπη σε μια εποχή που οι περιπτώσεις χορήγησης πολιτικού ασύλου σπανίζουν όλο και περισσότερο – δεν είμαστε στην περίοδο του «ψυχρού πολέμου» και αυτοί δεν είναι «αντιφρονούντες» εκ του «παραπετάσματος»: είμαστε στην περίοδο του «αντιτρομοκρατικού αγώνα» της «νέας τάξης».

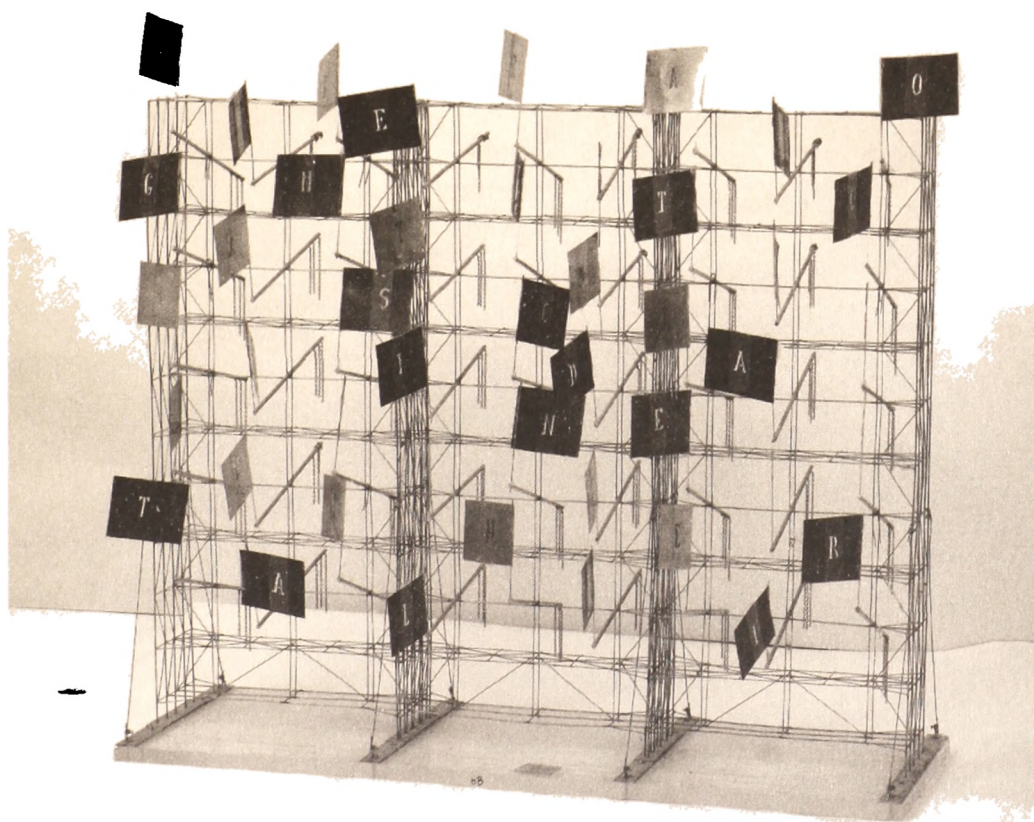
Αλλά ήρθαν και στην Ελλάδα, η οποία έχει, συγκριτικά μέσα στην Ευρώπη, πολύ μικρό ποσοστό χορηγήσεων ασύλου, με 26.000 αιτήσεις να εκκρεμούν το 2007, και με διάφορα «χαστούκια στην ελληνική αξιοπρέπεια», όπως την γνωστή απόφαση της Νορβηγικής Μεταναστευτικής Επιτροπής Ενστάσεων (βλ. «Μαρτυρίες», έκδοση της Ελληνικής Επιτροπής της Διεθνούς Αμνηστίας, Ιαν-Μαρ 2008, σσ. 8-9): στην Ελλάδα, περαιτέρω, όπου οι περιπτώσεις χορήγησης πολιτικού ασύλου, ειδικά σε όσους έχει τόσους λόγους να παράγει η «γείτων», σπανίζουν ακόμα περισσότερο. Για την ακρίβεια, έχουν μειωθεί κατακόρυφα από το 2002, χρονιά που υπογράφηκε το λεγόμενο

«πρωτόκολλο επανεισδοχής» μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας, επακόλουθο της γενικότερης συμφωνίας μεταξύ των δύο χωρών –που είχε προηγηθεί κατά ένα χρόνο– για καταπολέμηση του «οργανωμένου εγκλήματος» κοκ. (φαίνεται ότι η Ελλάδα, και δη η τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, έχει τόσα να μοιραστεί με τους «απέναντι» συναφώς).

*

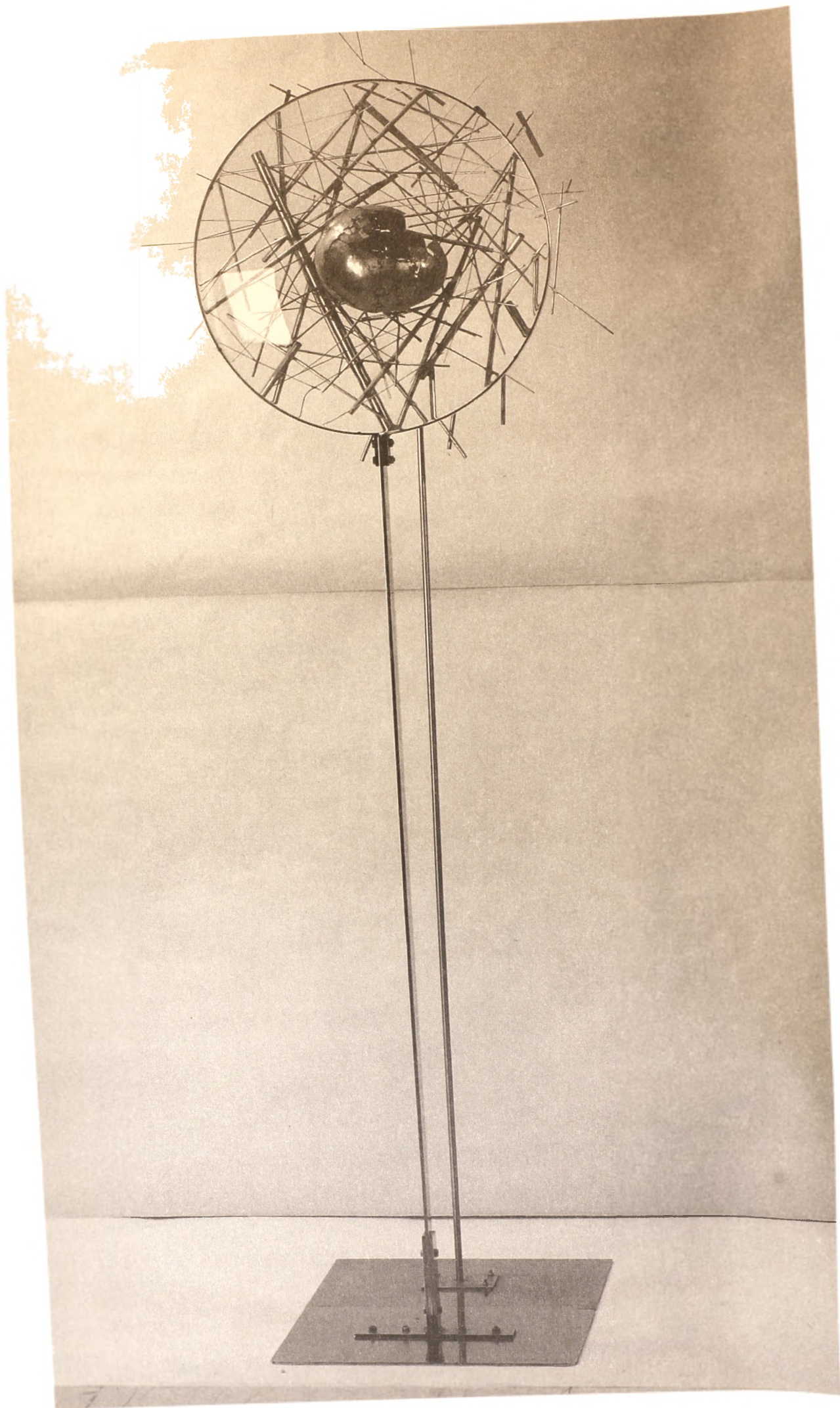
Αν έθιξα αυτά τα τόσο σημαντικά «μεγάλα» ζητήματα μέσα από μια «μικρή» προσωπική ιστορία, δεν ήταν τόσο για να κάνω πιο παραστατικές μέσω «λεπτομερειών» γνωστές πτυχές του ζητήματος, ή για να θίξω ορισμένες που είναι, ίσως, λιγότερο γνωστές

και συζητημένες, όπως το καθεστώς ειδικά των εκ Τουρκίας πολιτικών προσφύγων στην Ελλάδα. Ήταν, πιο πολύ, γιατί θεωρώ ότι η Αριστερά πρέπει να βρει ένα δρόμο πιο άμεσου πολιτικού ακτιβισμού, όταν τα «ανθρώπινα δικαιώματα», όπως και γενικότερα οι ίδιοι οι θεσμοί αυτής της κολοβής αστικής δημοκρατίας, καταπατώνται τόσο απτά και βάνουσα στα πρόσωπα συγκεκριμένων «ξένων» –μεταναστών ή προσφύγων– που ζουν πλάι μας· γιατί θεωρώ ότι η απαραίτητη «μεγα-κλίμακα» της πολιτικής της παρέμβασης πρέπει να διανθιστεί με πρακτικές της «μικρο-κλίμακας», ανάμεσα στις οποίες βρίσκεται και ότι οφείλουμε να μυρίζουμε συχνότερα τα «μπισκότα» της Πέτρου Ράλλη.

Γιώργος Ζογγολόπουλος, Σημαίες, 1985, φωτ. Η. Γεωργούλας.

Γιώργος Ζογγολόπουλος, Φακός-αβγό, 1988, φωτ. Η. Γεωργούλας.